

DE VERKEERDE STRIJD

MET de afkondiging van het *motu proprio* TRADITIONIS CUSTODES heeft paus Franciscus een einde gemaakt aan de "vrijmaking" van de aloude misritus van voor het Concilie door zijn voorganger Benedictus XVI, die daarover zijn eigen *motu proprio* SUMMORUM PONTIFICUM (7 juli 2007) had gepubliceerd.

Meer dan ooit wordt de huidige Opperherder nu door de traditionalisten van alle strekkingen met de vinger gewezen als een beeldenstormer, een vernietiger en een verrader. Omgekeerd prijst men de emeritus paus de wolken in: Benedictus was tenminste de behoeder van de Traditie en van alle gelovigen die de godsdienst van altijd aanhangen.

Deze nieuwe "ritenkwestie" zet ons echter op het verkeerde been. Paus Franciscus is slechts de volgzaam leerling van de pausen die hem zijn voorafgegaan sinds de opening van het Tweede Vaticaans Concilie op 11 oktober 1962: Joannes XXIII, Paulus VI, Joannes-Paulus II én Benedictus XVI. Allemaal, zonder uitzondering, waren ze voorstander van de Hervorming die Vaticanum II in gang gezet heeft en die ons opgezadeld heeft met een nieuwsoortige religie die wezenlijk verschilt van de oorspronkelijke katholieke godsdienst. Alleen Joannes-Paulus I, Albino Luciani, verklaarde zich bereid in alles te gehoorzamen aan Onze-Lieve-Vrouw van Fatima, die zeker niet akkoord gaat met de verminking van de godsdienst van haar goddelijke Zoon!

Franciscus tegenover Benedictus XVI stellen komt er dus op neer dat men zichzelf zand in de ogen strooit. *ALLEBEI* zijn zij verstokte verdedigers van het Concilie, met één verschil: Franciscus doet het openlijk en zonder er doekjes om te winden, terwijl Benedictus op een bedekte en geslepen manier te werk ging.

Als prefect van de Congre-

gatie voor de geloofsleer onthulde de toenmalige kardinaal Ratzinger in 1982 de essentie van de conciliaire revolutie, toen hij sprak over het decreet GAUDIUM ET SPES, één van de pijlers van Vaticanum II: « *GAUDIUM ET SPES is eigenlijk een herziening van de SYLLABUS van Pius IX, een soort van contra-Syllabus in de mate waarin dit document een poging vormt om de Kerk officieel te verzoenen met de wereld zoals hij na [de Franse Revolutie van] 1789 tot stand gekomen is.* »

Stelling 80 van de Syllabus veroordeelt de idee als zou « *de Opperherder van de Kerk zich kunnen en moeten verzoenen en tot overeenstemming komen met de vooruitgang, het liberalisme en de moderne beschaving* ». Dat is precies het streven geweest van de liberaal-katholieken, de modernisten en de progressisten, inclusief Roncalli, Montini, Wojtyla, Ratzinger en Bergoglio: stoppen met het gevecht tegen de wereld (waarvoor Christus nochtans niet gebeden heeft!) en er vrede mee sluiten, om zo de menselijke vooruitgang te bevorderen. Een dwaze onderschatting van de krachten die de wereld in werkelijkheid beheersen! Het resultaat van die naïviteit kunnen we vandaag vaststellen: de Kerk is eerst dienaar en vervolgens slavin van de wereld geworden, die haar steeds brutaler verbiedt haar leer te verkondigen en eist dat zij zich in alles plooit naar zijn eigen antichristelijke wetten.

Toen broeder Bruno van Jezus-Maria in 2013 het verrassende optreden van Benedictus XVI commentarieerde, schreef hij:

« Menselijk gesproken ziet men niet in wat Benedictus XVI ertoe kan bewegen om "de verworvenheden van het Concilie", zoals hij het uitdrukt, opnieuw in vraag te stellen. Hij is er te zeer aan gehecht, want

het gaat om zijn eigen ideeën uit zijn jonge jaren als geestelijke.

« Heel zijn pontificaat lang heeft de kern van zijn actie er in bestaan om deze verworvenheden te onderrichten, die niets anders zijn dan wat hij als jonge, briljante en ambitieuze theoloog zelf had uitgedacht. Hij sluisde ze door in de Akten van het ongeluksconcilie, waarvan hij een van de meest invloedrijke experts was. Een door hemzelf opgediste anekdote spreekt boekdelen :

« “In 1959 was ik benoemd tot hoogleraar aan de universiteit van Bonn, waar de seminaristen van het aartsbisdom Keulen en van naburige bisdommen studeerden. Zo kwam ik in contact met kardinaal Frings, de Keulse aartsbisschop. Kardinaal Siri van Genua – ik geloof dat het in 1961 was – had een reeks conferenties georganiseerd onder de titel: *Het Concilie en de wereld van het moderne denken*. De Keulse kardinaal nodigde mij, de jongste van de professoren, uit om voor hem een tekst te schrijven; het resultaat beviel hem en het was de tekst zoals ik hem geschreven had die hij in Genua naar voren bracht.

« “Korte tijd later nodigde paus Joannes kardinaal Frings uit voor een ontmoeting. De kardinaal was erg bevreesd en dacht dat hij misschien iets gezegd had dat niet correct was, dat verkeerd was [omdat het indruiste tegen de kerkelijke leer van altijd, waarvan paus Pius XII de laatste verdediger was – nvdr] en dat hij op het matje geroepen werd voor een reprimande – misschien zelfs om hem het kardinaalsrood te ontnemen. Toen zijn secretaris hem aankleedde voor de audiëntie, zei de kardinaal hem: ‘Misschien is het vandaag de laatste keer dat ik deze kledij draag...’

« “Maar toen hij binnenging bij Joannes XXIII, stapte de paus op hem toe, omhelsde hem en zei: ‘Dank u, Eminentie, u hebt gezegd wat ik graag zelf wou zeggen, maar ik vond er de woorden niet voor.’ Zo wist de kardinaal dat hij op het goede pad was [het pad van de revolutie die de traditionele leer zou wegvagen – nvdr]. Hij stelde mij voor samen met hem naar het Concilie te gaan, eerst als zijn persoonlijke expert en daarna (het staat me voor dat het in november 1962 was) werd ik ook benoemd tot officieel expert van het Concilie.”

« Vijftig jaar later werd de jonge expert de Roomse Opperherder, om heel de Kerk mee te voeren op “het goede pad” door hemzelf geopend... » (*IL EST RESSUSCITÉ* nr. 126, maart 2013, pp. 1-2).

Met zijn fameuze theorie van de « *hermeneutiek van de continuïteit* » tussen de Traditie en het Concilie heeft Benedictus geprobeerd de evidente realiteit te camoufleren: dat Vaticanum II een bewuste breuk betekent met de katholieke godsdienst van bijna twintig eeuwen daarvoor.

Als hoofd van de Congregatie voor de geloofsleer en later als paus heeft Joseph Ratzinger er alles aan gedaan om zich het imago van een conservatief en een reactionair aan te meten, met de bedoeling de traditionalisten om de tuin te leiden en ze het Concilie te doen slikken in ruil voor de toelating om de Mis van de H. Pius V te mogen opdragen. En velen zijn ze in de val getrapt. « Al diegenen

die profiteerden van zijn *motu proprio* SUMMORUM PONTIFICUM hielden verder hun mond, wat Benedictus XVI toeliet de handen vrij te hebben om de dwalingen van het Concilie te onderwijzen... die zijn opvolger Franciscus nu aan de hand van TRADITIONIS CUSTODES met geweld probeert op te leggen » (broeder Bruno, *Brief aan de Falanx* nr. 117 van 13 augustus 2021). Twee tactieken met hetzelfde doel !

Het gaat er dus niet om de ene misritus tegen de andere uit te spelen, het ene *motu proprio* tegen het andere. Zeker, het is een feit dat de *novus ordo* van Paulus VI afbreuk doet aan het fundamentele offerkarakter van de Mis en op veel punten neigt naar het protestantse avondmaal. Maar dat betekent niet dat de nieuwe Mis ongeldig zou zijn. Abbé de Nantes heeft dat altijd met klem onderstreept, tegen de lefebvrissen en de sedevacantisten in: als de overgrote meerderheid van de priesters over heel de wereld een ongeldige ritus zou opdragen, zou dat betekenen dat de poorten van de hel de Kerk overweldigd hebben. En dat is onmogelijk.

De ware strijd die moet gevoerd worden is van leerstellige aard en betreft de conciliaire nieuwlichterijen. DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 21STE EEUW herhaalt de oproep van haar stichter, Georges de Nantes, aan het Roomse opperste leergezag: zeg ons door een plechtige en onfeilbare uitspraak *ex cathedra* dat de doctrine van Vaticanum II in de lijn van twee millennia Traditie ligt en de waarachtige uitdrukking van het geloof van altijd is. Zolang dat niet gebeurt, beschouwen wij de uitspraken van het Tweede Vaticaans Concilie niet als bindend.

Aan de vruchten kent men de boom: dit pastoraal (!) Concilie vergiftigt alles dat erdoor besmet wordt en brengt enkel stilstand, achteruitgang, dood en verderf voort. Abbé de Nantes heeft in al zijn geschriften en conferenties op de niet te ontwijken waarheid gehamerd: **zolang de dwalingen van het Tweede Vaticaans Concilie niet met wortel en tak uitgetrokken zijn, kan de Kerk niet herleven.** Zolang de paus de leerstellingen van Vaticanum II omarmt, is hij machteloos om opbouwend werk te verrichten. En zo zakken we steeds dieper weg in het moeras...

In Fatima heeft de H. Maagd Maria gezegd: « *Op het einde zal mijn Onbevlekt Hart overwinnen.* » Daarom zijn we zeker dat er vroeg of laat een uitspraak van het opperste leergezag zal komen, die de nieuwlichters in het ongelijk zal stellen en de Waarheid opnieuw zal doen stralen. « Wij hernieuwen vandaag tegenover paus Franciscus het beroep dat onze vader, abbé de Nantes, heeft gedaan op de opperste rechter van het geloof, opdat hij een onfeilbare uitspraak zou doen over deze kapitale beschuldiging. Wij zijn er ons van bewust dat we daarmee een echt mirakel vragen en daarom richten wij ons tot de Onbevleete Maagd Maria, Middelaressen en Hulp van de christenen, Zij die heel alleen over alle ketterijen triomfeert, in de zekerheid dat wij door Haar gehoord worden als de Opperherder van de Kerk zijn oren voor ons sluit » (broeder Bruno, *Brief aan de Falanx* nr. 117 van 13 augustus 2021).

redactie KCR

DE KATHOLIEKE KERK BLIJFT ONFEILBAAR

IN het begin van dit jaar, op 30 januari 2021, haalde de paus Franciscus scherp uit naar de tegenstanders van het Tweede Vaticaans Concilie: « *Het Concilie is het leergezag van de Kerk. Ofwel ben je mét de Kerk en dan volg je het Concilie; of anders, als je het Concilie niet volgt en het op je eigen manier interpreteert, zoals jij het zou willen, dan ben je niet met de Kerk. Op dat punt moeten we eisend zijn, streng. Het Concilie kan niet onderhandeld worden.* »

Deze gestrengheid was des te onverwachter omdat de H. Vader vooraf herinnerd had aan de ingesteldheid van een goede catechist: « *nabijheid, openheid voor de dialoog, geduld, hartelijk onthaal zonder te veroordelen* »...

Het lijkt er op dat de paus met zijn uitspraak ook DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 21STE EEUW viseerde. Heeft hij gelijk dat wie Vaticanum II bekritiseert zichzelf automatisch buiten de Kerk plaatst? Dan zouden wij schismatieken zijn en dat is wel het laatste wat wij willen!

Een scherpzinnige reactie verscheen in *IL EST RESSUSCITÉ!* nr. 219 van maart 2021. Ze is niet van de hand van een broeder, maar van een leek, een falangist, en het loont de moeite ze hieronder in vertaling te geven:

« *In de loop van de laatste decennia van de twintigste eeuw, toen de ketterijen van het Tweede*

Vaticaan Concilie de christenheid leken te overspoelen, bracht abbé de Nantes drie Aanklachtenboeken naar Rome. Hij publiceerde ze en ze werden door het Vaticaan ontvangen en in bewaring genomen. Welnu, het is precies dit feit dat de onfeilbaarheid van de Kerk in het licht stelt.

« *Anders dan veel oppervlakkige waarnemers denken, vormen deze drie boeken geen oordeel en nog minder een veroordeling van de pausen Paulus VI en Joannes-Paulus II. Ze zijn een "aanklacht" in de zin waarin de uitdrukking "een klacht neerleggen" moet begrepen worden: een uitdaging gericht aan de paus om over zichzelf een oordeel uit te spreken.*

« *Men moet goed begrijpen dat de door abbé de Nantes en zijn volgelingen ondernomen stappen niet gewoon maar voor de eer werden gedaan. Nog minder waren het theologische "Spelereien" of vrijblijvende provocaties. De praktische gevolgen waren namelijk enorm belangrijk.*

« *Ten eerste waren en blijven deze LIBRI ACCUSATIONIS een tastbaar, materieel bewijs van het feit dat er in de Kerk geen eensgezindheid bestaat over de conciliaire en post-conciliaire nieuwlichterijen.*

« *Ten tweede: vermits deze boeken niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een gedetailleerd openbaar onderzoek door het kerkelijk gezag en*

Tijdens de traditionele kaarsenprocessie in Lourdes deze zomer mochten de CRC-jongeren vooraan lopen met het beeld van Onze-Lieve-Vrouw: een duidelijk bewijs dat wij ons « midden in de Kerk » bevinden waarvan het Onbevlekt Hart van Maria de toegangspoort vormt. « Kon ik maar in alle harten het vuur doen branden dat in mijn borst brandt » (H. Jacinta).

evenmin van een gemotiveerde veroordeling, bieden zij aan elke gelovige de mogelijkheid om de ketterse nieuwigheden van het Concilie te weigeren en tegelijkertijd toch in de Kerk te blijven. Zeker, in de geest van onze tegenstanders gaat het slechts om een tijdelijke situatie, een soort van opschorting, maar die opschorting duurt nu al meer dan vijftig jaar en men mag hopen dat ze voortduurt tot aan het grote offensief van het Onbevlekt Hart van Maria!

« Elke falangist kan de bescherming die door de drie Aanklachtenboeken verzekerd wordt inroepen, bv. in zijn parochie: "Meneer of mevrouw, als u het Tweede Vaticaans Concilie niet accepteert, bent u niet meer in de Kerk!" – "Neem me niet kwalijk, u vergist zich: ik herhaal enkel de beschuldigingen die door abbé de Nantes in zijn drie LIBRI ACCUSATIONIS

geformuleerd werden en die nog altijd wachten op een oordeel!"

« **De onmogelijkheid waarin de paus en de bisschoppen zich bevinden om een gemotiveerde veroordeling uit te spreken over de Aanklachtenboeken, op basis van een formeel kerkelijk proces, is een manifestatie van de onfeilbaarheid van de Kerk.**

« P. B., falangist. »

Wij beseffen dat onze positie moeilijk is, maar wij weten ook dat het de enige juiste is in deze tijd van « duivelse verwarring ». Ze laat ons toe IN de Kerk te blijven, *in medio Ecclesiae*, zonder echter de vergiftigde theorieën van het Concilie te moeten slikken.

broeder Guy van de Barmhartigheid

DE BEST MOGELIJKE DOOD

HET leven komt me voor als een lange tocht door een woestijn, met aan de horizon – die onmerkbaar dichterbij komt – een marmeren bergwand. Dat is uw troon, o Goddelijke Majesteit! Op een mij onbekende dag zal ik me plotseling voor U bevinden en zullen mijn oordeel en eeuwige bestemming mij bekend worden. Er rest mij niets dan me goed voor te bereiden op dat ultieme moment, zodat ik me niet reddeloos zal voelen om deze laatste daad goed te vervullen. Ik weet dat alles genade is in het leven en dat U het bent die in mij al het goede doet dat uit mezelf lijkt te komen. Ik weet ook dat mijn laatste uur, schijnbaar hetzelfde als al mijn andere levensuren, maar zo ontzettend anders voor mijn hart, door U zal worden geregeld in overeenstemming met uw bekommernis. Er zal niets goeds gebeuren zonder uw genade, die onverdiende genade van uw volhardende liefde. Hoe vreselijk de dood ook is, voor de christen is ze ontroerend en schoon. Nu al wil ik de dood overwegen die U mij zult geven; ik wil haar moedig tegemoet gaan. Laat het een heilige dood zijn, mijn Jezus! Ik zou zo graag een dood hebben vol liefde en vertrouwen, ernstig en ingetogen. Maar ik aanvaard het levenseinde dat U voor mij beschikt en ik ben ervan overtuigd dat het voor mij de ultieme manifestatie van uw ondoorgrondelijke Wijsheid en uw Barmhartigheid jegens mij zal zijn, hoe verwarrend het tijdstip en de omstandigheden ook mogen zijn.

In uw liefde wil ik sterven. Met heel mijn hart bid ik de aanroeping uit de litanieën: « *Van een plotselinge en onvoorziene dood, verlos ons*

Heer. » Trouw aan het gebed van de Kerk bid ik tot U, mijn God, met eerbied en vertrouwen, terwijl ik mezelf overlever aan de dood die U voor mij wilt. Maar ik smeek U: laat mij het beseffen wanneer mijn einde daar is en geef mij de tijd om in de wetenschap van mijn nakende dood berouw te tonen, mezelf op te offeren, te lijden, te danken en lief te hebben – ja, vooral lief te hebben. Hem beminnen die ik ga ontmoeten en nog altijd hen beminnen die ik met spijt op deze aarde zal achterlaten.

Ik heb in mijn bediening als parochiepriester vaak gezien hoe christenen in hun sterven schijnbaar zonder inspanning een sublieme grootheid en perfectie bereiken. Ik heb het verlangen gekoesterd te sterven zoals hen die ik omringde met de sacramenten, de gebeden van de Kerk en mijn eigen aanroepingen, liefde en hoop, alsof ikzelf het was die daar op sterven lag en niet zij; alsof ik met hen stierf of in hen stierf; alsof ik gebruik wilde maken van hun vertrek om de gelukkige overgang zelf ook al te maken en samen met hen voor U te verschijnen. U kent de ellende van uw dienaar. Geef me alstublieft dat soort dood zodat ik mijn ziel volledig en zachtjes in uw handen kan leggen...

Wat een genade zou het ook zijn om op dat moment mijn testament te kunnen opmaken. Op de drempel van mijn eeuwigheid, op dat tragische moment waarop een mens niet kan liegen, zou ik graag een pen ter hand nemen om aan de komende generatie mijn geloof en de zekerheid van de goddelijke waarheid door te geven, die ik heb ontvangen en op mijn beurt onderwezen. En als ik op dat moment

niet meer kan schrijven, zou ik dan toch nog mijn dankzegging mogen zingen, de eucharistie van mijn eigen offer verenigd met het Uwe, Heer!

Mag ik op nog meer hopen, mij het nog beter voorstellen? Er is geen volmaaktere liefde dan zijn leven te geven voor diegenen die men liefheeft. Daarom hebt U gewild, goddelijke Meester, dat elke christelijke dood een liefdegave kan en moet zijn. Dus dat is wat ik wil, omdat U het ook wilt. Mij offeren zoals U – of de gelijkenis treffend is of juist onzichtbaar voor mensenogen laat ik graag aan Uw beslissing over, maar die gelijkenis, die diepe identificatie wil ik zo graag, mijn God!

Liefst zou ik zuchten in de gevangenis, verschijnen voor rechters, geminacht worden door de machtigen en gehaat door de wispelturige menigte. Maar dat de straf hen bespaard blijft, dat zij nog de genade van berouw verkrijgen. Als ik er de kracht toe had, zou ik de slagen en beledigingen, ja alle martelingen willen ondergaan die tot de dood leiden, opdat de mijnen zouden weten hoeveel ik van U hield en hoezeer ik hen liefhad en wat een krachtig geloof U in mij gestort hebt zodat ik het op hen zou overdragen.

Zo zie ik duidelijk hoe mijn dood, als ze heilig is, in staat zal zijn mijn afgelopen leven goed te maken, te voltooiën en te vervolmaken. Jezus, mijn Verlosser, mijn geliefde, geef mij deze heilige dood die dan op het laatst een daad van volmaakte liefde kan worden!

abbé Georges de Nantes

nittreksel uit de Page mystique nr. 82

DE KORAN ONDER HET ONTLEEDMES

INTERVIEW MET BROEDER BRUNO BONNET-EYMARD

Geen onderwerp dat de actualiteit al jaren meer beheerst dan de islam. We horen en lezen er eindeloos over, maar die massa aan vaak oppervlakkige informatie die meestal ook nog helemaal tegenstrijdig is, brengt ons geen stap vooruit. Wat we nodig hebben is een wetenschappelijke benadering en een toekomstperspectief waarmee we als christenen iets kunnen doen. Broeder Bruno Bonnet-Eymard, in het klooster prior Bruno van Jezus-Maria, die een groot deel van zijn leven gewijd heeft aan de minutieuze analyse en vertaling van de Koran, kan op onze verwachtingen een antwoord bieden. Een medebroeder nam een interview van hem af in augustus 2020.

BROEDER Michel-Marie : Broeder, om te beginnen zou ik u twee teksten willen voorleggen. De eerste komt uit de paragraaf over de islam in punt 6 van onze 150 PUNTEN VAN DE FALANX :

« De schrijver van de Koran heeft het Verbond gesloten met Abraham ten gunste van Izaäk afgeleid naar Ismaël en zo losgekoppeld van het huis van David, waaruit de Messias zou geboren worden. Het islamitisch monotheïsme is fundamenteel anti-trinitair en loochent de verlossing gebracht door Jezus Christus. De falangist kent aan die valse godsdienst geen enkel recht toe. Hij zal nooit pleiten voor verstandhouding of samenwerking ermee, hoogstens voor een door de omstandigheden ingegeven tolerantie voor het goed van de vrede. »

De tweede tekst is de paragraaf die in het decreet *NOSTRA AETATE* van het Tweede Vaticaans Concilie, over de betrekkingen van de Kerk met de niet-christelijke godsdiensten, aan de islam wordt gewijd :

« De Kerk ziet ook met waardering naar de moslims, die de ene God aanbidden, de levende en uit zichzelf bestaande, de barmhartige en almachtige, de

schepper van hemel en aarde, die gesproken heeft tot de mensen. Zij leggen zich erop toe zich met heel hun hart ook aan zijn verborgen raadsbesluiten te onderwerpen zoals Abraham, naar wie het islamitisch geloof graag teruggrijpt, zich aan God heeft onderworpen. Hoewel zij Jezus niet als God erkennen, vereren zij Hem toch als profeet en zij eren zijn maagdelijke moeder Maria, die zij somtijds zelfs eerbiedig aanroepen. Bovendien verwachten zij de dag van het oordeel, wanneer God alle mensen doet verrijzen en zal vergelden. Daarom houden zij het zedelijk leven hoog en eren God vooral door gebed, aalmoezen en vasten.

« Aangezien in de loop der eeuwen tussen christenen en moslims niet weinig onenigheid en vijandschap is ontstaan, spoort de heilige kerkvergadering allen aan om zich, het verleden vergetend, ernstig toe te leggen op wederzijds begrip en in het belang van alle mensen de sociale rechtvaardigheid, de zedelijke goederen alsook vrede en vrijheid gezamenlijk te verdedigen en te bevorderen. »

Welke van deze twee teksten kan ons deze godsdienst het best doen kennen ?

Broeder Bruno : Deze teksten ademen een tegengestelde *Geest* uit ! De eerste tekst, door mij opgesteld, is de samenvatting van een arbeid die heel mijn leven bestrijkt, vanaf mijn intrede in het seminarie en de studie van de oosterse talen, in de voetsporen van onze vader, abbé de Nantes. Het is de vrucht van een “christelijke lectuur” van de Koran, dat wil zeggen een wetenschappelijke lectuur vergelijkbaar met die waarmee de Bijbel gelezen wordt, met dezelfde methodes. De bekommernis om de waarheid staat voorop, in het onderzoek van de betekenis van de tekst en de gedachte van de schrijver, en in die zin gaat het om een werk van naastenliefde. Geen boosaardige polemieken en evenmin vleierij. Iedereen, moslims, Joden en christenen, wordt uitgenodigd om naar die waarheid te luisteren « om zo de ene en zuivere Waarheid te bereiken, want allemaal zijn wij geroepen om ons daarin terug te vinden, eindelijk verenigd in dezelfde eredienst », zoals abbé de Nantes het formuleerde.

De tekst van *NOSTRA AETATE* daarentegen vloeit helemaal niet uit die *Geest* voort. Hij is gestoeld op een *a priori* en is dus absoluut niet wetenschappelijk : de Kerk die vanaf het pinkstergebeuren altijd “missionair” is geweest, stelt zich nu “dialogerend” op. Het gaat om een ideologie van de verzoening : men doet afstand van het bekeren van de moslims om met hen te “dialogeren” en zo de wereld te veroveren voor een “nieuw humanisme” zoals Vaticanum II dat gedefinieerd heeft. Die tekst is daarom « een lofzang op de islam zonder enig voorbehoud », zoals onze vader zei. Hij verbergt de waarheid over de moslimwereld en de Koran.

Het oordeel over de moslimwereld door pater Charles de Foucauld, een heilige die er heel zijn leven aan gewijd heeft, is onweerlegbaar en getuigt van een waarachtigheid die wij nu dagelijks ervaren : « De buitenkant van de moslimwereld is verleidelijk, zoals geschminkte en met klatergoud overdekte personen er van ver verleidelijk kunnen uitzien. Maar als men ze van dichtbij bekijkt, is het een en al afgrijselijkheid. »

Wat de waarheid over de Koran betreft, is *NOSTRA AETATE* een en al misleiding. Het decreet wijst op de verwantschap met de Bijbel : « *De moslims aanbidden de ene God, de levende en uit zichzelf bestaande, de barmhartige en almachtige, de schepper van hemel en aarde...* » Dat zijn allemaal woorden die wij in de Bijbel lezen en die enkel bewijzen dat ze van het oorspronkelijk Hebreeuws overgezet zijn in het Arabisch. Ze zijn dus waarachtig en geïnspireerd.

Maar de tekst gaat verder : « ... die gesproken heeft tot de mensen ». Ach zo ! Welke mensen ? Dat zegt men niet, om plaats te maken voor Mohammed. Wij echter zeggen dat God niet gesproken heeft “tot de mensen”, maar tot één mens : Abraham, waaruit Hij een heel volk heeft doen voortkomen ! En tot zijn afstammelingen, Mozes en David,

en tot de profeten. Dat is het begin van de gewijde geschiedenis : « *Jahweh sprak tot Abraham* », Hij sprak werkelijk tot hem en het had met een bandrecorder kunnen opgenomen worden. « *Trek weg uit uw land, uit uw stam en uit het huis van uw vader naar het land dat Ik u tonen zal. Ik zal een groot volk van u maken...* » Dat is het begin. En waarom die woorden ? Welke bedoeling heeft God ? Dat zegt *NOSTRA AETATE* niet. Het doel is een Verbond te sluiten !

Broeder Michel-Marie : Het is die paragraaf uit *NOSTRA AETATE* die het charter van onze relaties met de islam geworden is. Men vindt er volledig de houding van de H. Vader in Abu Dhabi en in Marrakesh in terug, voor de opbouw van een meer broederlijke wereld met de moslims...

Broeder Bruno : Broederlijker dan met de christenen ? Het is precies daarin dat de misleiding ligt die zo schandelijk en dwaas is ! Stoppen bij Abraham als “grootste gemene deler” zonder uit te komen bij Jezus Christus of zijn goddelijke Moeder, dat komt neer op het beledigen van God door de drie-eenheid van de drie goddelijke Personen te ontkennen – een ontkenning die trouwens expliciet in de Koran staat. En het is dwaas, want ondertussen gaat de islam gewoon voort met de godsdienstige en politieke suprematie op te eisen, op basis van een zogenaamde goddelijke openbaring die hem eigen zou zijn. En onze leiders leggen zich er bij neer dat de islam die goddelijke openbaring opeist ; ik had aan het *Institut catholique* een prof Arabisch, abbé Moubarac, die er vast in geloofde... terwijl de wetenschappelijke waarheid, dat wil zeggen de exacte vertaling van de tekst, aantoonde wat wij in ons punt 6 geschreven hebben : dat « *de schrijver van de Koran het historisch Verbond gesloten met Abraham ten gunste van Izaäk* – en van Hem van wie Izaäk de voorafbeelding is : de aangekondigde Messias – *afgeleid heeft naar Ismaël* ».

Maar de “experts” van het Concilie lazen de teksten niet. Ze hebben zich dus geleend tot een fundamentele boevenstreek door de islam te willen inpassen in de geschiedenis van de ene godsdienst van het Verbond, als een vervulling van Gods Openbaring, terwijl de islam zich in werkelijkheid die openbaring toeëigend heeft ! Dat is de belangrijke ontdekking die ik gedaan heb.

God openbaart zichzelf aan Abraham en belooft hem een land en ontelbare afstammelingen. Hij sluit met hem een Verbond : « *Aan uw nakomelingschap geef Ik dit land in bezit, van de stroom van Egypte af tot aan de grote rivier de Eufraat* (Gn 15, 18). Hij stelt hem het Beloofde Land Kanaän in het vooruitzicht. Het vervolg van Genesis verhaalt hoe Abraham eerst dacht dat de beloften werkelijkheid zouden worden via zijn oudste zoon Ismaël, die hij had van Hagar, de slavin van de onvruchtbare Sara. Daarom zegt Abraham tot God : « *Moge Ismaël voor uw*

aanschijn leven » (Gn 17, 18). Maar God antwoordt : « *Neen : Sara uw vrouw zal u een zoon baren, en Izaäk zult gij hem noemen. Met hem zal Ik mijn Verbond gestand doen voor eeuwig ; zijn God zal Ik zijn en van zijn kinderen na hem.* » Dat betekent echter geen absolute verwerping van Ismaël : « *Ook aangaande Ismaël heb Ik u verhoord. Ik zal hem zegenen, vruchtbaar maken, zeer talrijk doen zijn. [...] Maar mijn Verbond doe Ik aan Izaäk gestand.* »

Het is bijgevolg deze “compensatiebelofte” aan Ismaël die door de auteur van de Koran gebruikt wordt om God te doen zeggen : « *Wij hebben een verbond gesloten met Abraham en Ismaël* » (soera II 125). Vervolgens legt de auteur Abraham deze woorden in de mond : « *Meester, zegen dit trouwe kind* », wat gewoon gekopieerd is van Genesis 17, 18. We zien dus dat de schrijver van de Koran de woorden van de H. Schrift met de vinger volgt, zoals ik nu doe. Er bestaat geen andere goddelijke Openbaring dan die in de Bijbel, met deze uitzondering : dat in de Koranpassage Izaäk zelfs niet genoemd wordt !

Het is werkelijk een schurkenstreek, een fenomenale en radicale ondermijning, zonder voorgaande in heel de geschiedenis van de mensheid, een nooit geziene revolutie die bovendien de christenen, kinderen van God « op de wijze van Izaäk » zoals Sint-Paulus in de Galatenbrief uitlegt (Ga 4, 28), berooft van hun erfdeel.

Broeder Michel-Marie : En het logische gevolg van dat slinkse manoeuvre is dus dat de Messias, die volgens het goddelijk Verbond met Israël uit het huis van David moest komen, weggeveegd wordt ?

Broeder Bruno : Ja. Als Israël niet het uitverkoren volk is, dan komt het heil niet van de Joden en dus niet van Jezus Christus, maar van de Arabieren. Een aandachtige lectuur van de tekst brengt trouwens een aantal werkwijzen aan het licht die de schrijver gebruikt om het goddelijk karakter van Jezus uit te wissen en Hem te ontdoen van zijn rol van Messias, een rol die hij goed kent vanuit de Evangelies ! Hij doet dat om de Evangelies te weerleggen, bewust en met opzet.

Zo verandert hij de Naam van Jezus in *ʿîsâ*, door de medeklinkers *ʿaîn* en *shîn* van het Hebreeuwse *yêshûʿa* om te draaien. Zo wordt die Naam ontdaan van zijn etymologische betekenis – « *Jahweh redt* » – en is Jezus niet langer de Zoon van God de Verlosser. Anderzijds wordt Jezus heel vaak « zoon van Maria » genoemd, maar dat is om de evangelische uitdrukkingen « zoon van David » en « Zoon van de Allerhoogste » te schrappen.

Broeder Michel-Marie : Dat is het vervolg van punt 6 van de 150 PUNTEN : « *Het islamitisch monotheïsme is fundamenteel anti-trinitair en loochent de verlossing gebracht door Jezus Christus.* » Als Jezus niet de Messias-Verlosser is, wie is Hij volgens de Koran dan wel ?

Broeder Bruno : « Jezus zoon van Maria » is een “rechtvaardig man” die na Mozes komt, maar als niet meer dan een commentator van Mozes, en die de Schrift « doet begrijpen ». Voor de auteur is het Evangelie niet meer dan dat. De woorden van Jezus of van de apostelen over zijn goddelijkheid zijn door hem goed genoeg gekend, want hij noemt

De 7de eeuw was in het Oosten de tijd van de grote confrontatie tussen twee wereldmachten : aan de ene kant het Oost-Romeinse rijk van de Byzantijnen, aan de andere kant het Perzische rijk onder de dynastie van de Sassaniden. Anders dan de legende rond “Mohammed” het ons wil doen geloven, was het Arabische schiereiland in die periode in belangrijke mate gekerstend. Dat gold ook voor het zuiden, « Arabia Felix » : in Jemen en Himyar waren op een bepaald ogenblik christelijke vorsten aan de macht, alvorens deze gebieden onder Perzische invloed kwamen. Van Mekka, dat op deze landkaart is aangegeven, was in werkelijkheid nog geen sprake !

De Byzantijnen behaalden in de oorlog uiteindelijk de eindoverwinning (slag bij Ninive, 627), maar beide rivalen hadden hun krachten uitgeput. Daarvan profiteerden de Arabieren : de Omajjaden slaagden er in een machtig rijk te vestigen... dat christelijk was. Maar in 750 greep de sekte van de “Ismaëlieten” de macht en moordde alle Omajjaden uit. « Een nieuwe Arabische geschiedenis begon in Bagdad » met de dynastie van de Abbassiden, « maar deze keer was zij volledig mohammedaans. De sekte zou voor zichzelf een ongelooflijk en schitterend verleden scheppen en nooit zouden de westerlingen die legenden kunnen in vraag stellen... » (abbé de Nantes).

ze « extrapolaties » (uitbreidingen) gedaan door de leerlingen. Zoals onze modernisten vandaag doen ! En het mysterie van de Verlossing wordt door de auteur handig tegengesproken door het Kruisoffer van Jezus te ontkennen ten voordele van de dierenoffers van het Oude Testament.

Een voorbeeld van het opzet van de schrijver is soera II : « de Koe », *'al-baqara*. Het gaat om een terugkeer naar de Mozaïsche liturgie waarin de gewijde koe tot as verbrand werd, waarna met die as een rituele zuivering uitgevoerd werd (Nm 19, 2). In soera II wordt die koe « *doorboord en opgehangen, haar taak is het om gestraft te worden voor hen die kijken* » (II 70). Dat is gewoon godslastering ! Het is gekopieerd van Sint-Jan : de koe vervangt onze Jezus, doorboord en opgehangen aan het Kruis voor onze redding. « *Ze zullen opkijken naar Hem die zij hebben doorboord* » (Jo 19, 37).

Broeder Michel-Marie : Vermits het niet gaat om een authentieke openbaring, waarover gaat de islam dan ?

Broeder Bruno : Het gaat om wat de H. Joannes Damascenus “de ketterij van de Ismaëlieten” noemt. Ons onderzoekswerk vindt een absolute vestiging bij die kerkvader, een tijdgenoot van het ontstaan van de islam, om te erkennen dat we te maken hebben met de formidabele ketterij van een religieus genie die tegelijk een krachtige man van de actie was, superieur aan Luther, in het begin van de 7de eeuw. Zijn bedoeling is om terug te keren tot de « volmaakte » godsdienst, *al-'islam*, de godsdienst van Abraham tot wie God gezegd heeft : « *Wandel voor mijn aanschijn en wees volmaakt !* » (Gn 17, 1). Het is hetzelfde woord als in de Targom, de Aramese vertaling van de Bijbel, waar staat : *haweî šelîm*, « wees volmaakt ». De auteur van de Koran heeft het overgezet in *'aslim*.

Het is ook de godsdienst van Mozes, die « *de Schrift en de Wet* » bracht, dat wil zeggen de Torah, én van Jezus, die er « *het begrip* » van gaf in zijn Evangelie.

Want na Jezus hebben de Joden en de christenen volgens hem – en hij heeft gelijk, het is een van zijn sterkste punten – « wijzigingen » aangebracht, de enen om de traditie van Mozes te kunnen gebruiken tegen de christenen, de anderen door te zeggen dat Jezus de Zoon van God is die de Schriften in vervulling doet gaan. En vervolgens begonnen ze tegen elkaar een onverzoonlijke oorlog uit te vechten. Als remedie tegen die oorlog wil de schrijver jodendom en christendom afschaffen en iedereen terugbrengen tot de oorspronkelijke traditie van Abraham, die volgens hem via Ismaël loopt.

Broeder Michel-Marie : Maar wie is die schrijver dan of tenminste wie wendt hij voor te zijn ?

Broeder Bruno : Dat is een moeilijke kwestie... Onze vader, abbé de Nantes, omschreef hem als een « grote-tent-Himyariet ». Volgens onze hypothese

was hij inderdaad een Arabier uit het zuiden van het schiereiland, dat de wieg is van een zeer oude beschaving meer bepaald in Jemen. Hij was ontwikkeld, op de hoogte van de belangrijkste bronnen, gevormd in de beste joodse en christelijke scholen. Het is een afvallige christen die doordrongen is van heel de H. Schrift ! Wij hebben daarrond een stevige hypothese opgebouwd : misschien was hij een voormalige monnik.

In elk geval toont de tekst van de Koran ons een man die zichzelf presenteert als de opvolger van Mozes. Hij wil de leiding nemen over de Arabieren om Jeruzalem opnieuw te veroveren, zoals Jozua, om hen mee te voeren naar de verovering van het Beloofde Land. Hij doet dat op het moment van de Perzische invasie in 614. Het is inderdaad een historisch gegeven dat de Arabieren een verbond sloten met de Perzen tegen de Byzantijnen. Tegelijkertijd stelt hij zich voor als de opvolger van Jezus, in wie hij het model ziet van de “vredesprofeet”, een figuur die de aankondiger is van de ware « *zeer geliefde* », namelijk hijzelf, de auteur van de Koran : « *muhammadun* ».

Van die omschrijving komt de naam Mohammed. Heel de legende rond Mohammed komt voort van dat woord, dat slechts eenmaal in de Koran voorkomt : « *muhammadun* » is « *de zeer geliefde* », de term die we terugvinden bij de profeet Daniël in de Bijbel (Dn 9, 23 ; III 144), het voorwerp van de gunst van God. De auteur ziet zichzelf als die “zeer geliefde”, gekomen om het heilsplan te vervullen van de « *God van de bevrijdingen* », zoals aangekondigd door de initialen “ALM” bij het begin van soera II. En die bevrijding bestaat er in aan het hoofd van de Arabieren op te trekken naar Jeruzalem, als bedevaarders of beter als « *gewapende groep* » (*jahada*), om de christelijke Byzantijnen te verdrijven en de Tempel opnieuw op te richten op de fundamenteën van Abraham. Want de Bijbelse traditie plaatst de Tempel op de berg waarop Abraham gevraagd werd Izaäk te offeren. Voor ons, christenen, is dat de aankondiging van het offer van Jezus, maar voor hem gaat het om de terugkeer naar Abraham met de bedoeling de « volmaakte » godsdienst te vestigen : niet joods of christelijk, maar mohammedaans !

Broeder Michel-Marie : U hebt het woord *jahada* laten vallen...

Broeder Bruno : Ja, *jahada* betekent « verenigd in een militaire groep ». Ook dat is een ontdekking, maar van taalkundige aard. De schrijver leidt zijn getrouwen zoals eertijds Jozua de Hebreeën leidde naar de verovering van het Beloofde Land, om de christenen te verjagen die « afgodendienaars » en « afvalligen » zijn...

Broeder Michel-Marie : Omdat ze zeggen dat er “drie goden” zijn ?

Broeder Bruno : Precies. « *Zeg nooit “drie”* »,

staat er in de Koran (IV 171). De christenen moeten verjaagd worden en gedood « *overal waar men hen kan grijpen* » – dat staat onbetwifelbaar in het boek! – of waar zij weerstand bieden, opdat men niet verleid zou worden door hun dwaling, maar ze zou vernietigen (II 190-195). Die oorlogsverklaring is zeer uitdrukkelijk.

Broeder Michel-Marie : Is dat dan de *jihad* ?

Broeder Bruno : Ja. Wij vertalen met “heilige oorlog”, omdat er als verweer daartegen de kruistochten zijn geweest die heilige oorlogen waren, terwijl het voor de auteur gaat om bewapende groepen.

Broeder Michel-Marie : Dus de *jihad* is eigenlijk geen heilige oorlog...

Broeder Bruno : Neen... Maar in het begin ging het wel om de verovering van Jeruzalem.

Broeder Michel-Marie : Uiteindelijk is de Koran dus absoluut niet de ultieme openbaring van God na de Torah en het Evangelie, zoals de moslims beweren !

Broeder Bruno : Vanzelfsprekend niet, want het is er de kopie van. De Koran steunt op de wijsheid van Joden en christenen, waarvan de schrijver door-drongen is, maar is helemaal gekeerd tegen Christus. Hij is uiteindelijk antichristelijk, door de ontkenning van de goddelijkheid van Jezus Christus.

In feite duidt het woord “koran”, *qur’ân*, op de Bijbelse verzen waarnaar de auteur verwijst. De *qur’ân* is eigenlijk de Bijbel ! In soera II stelt hij zijn eigen boek voor, *dalika-l-kitâb*, « dit boek hier » (II 2). We moeten de zaken dus goed onderscheiden : wat wij de Koran noemen en proberen te vertalen, is die *kitâb* die we “het dagboek van de jihadist” zouden kunnen noemen. Het is het logboek van die *muhammadun* waarin hij het plan uiteenzet waarvan hij denkt dat het rechtstreeks door God geïnspireerd is.

De islam is de geschiedenis van zijn oorsprong volkomen vergeten – wij ontdekken dat wanneer we ons toeleggen op het vertalen van de tekst – en heeft die vervangen door een gefantaseerde legende over de historie van Mohammed, een legende die pas veel later is tot stand geko-

MEER WETEN ?

Op onze website kan u onder *SPECIALE STUDIES : ISLAM EN KORAN* verschillende artikels over de analyse van de Koran door broeder Bruno terugvinden :

- * *De geboorte van de islam en het ontstaan van de Koran*
- * *De waarheid over de Ka’ba*
- * *“Mohammed” : legende, wetenschap en geschiedenis*
- * *De Maagd Maria in de Koran*
- * *Van islamofobie naar islamologie*

men. Toch bezit de Koran een verbazingwekkende kracht, omdat het gaat om al de kracht van het geïnspireerde Woord van de Bijbel waarop hij steunt.

Als echte geestelijke zoon van Charles de Foucauld wou onze vader aan de moslims de werkelijke *qur’ân* terugschikken en bijgevolg de H. Schrift waaruit hij voortgekomen is. Een juiste vertaling van de tekst op wetenschappelijke basis brengt die bron aan het licht.

Wanneer het uur van de triomf van het Onbevlekt Hart van Maria zal aanbreken, zal die vertaling een providentieel werktuig zijn voor een nieuwe missionaire beweging om de misleide moslims te winnen. In plaats van hen te vleien en hen in de overtuiging te laten dat de islam de laatste openbaring van God is, zullen zij komen tot de openbaring van het Onbevlekt Hart van Maria en die prachtige devotie zullen zij met enthousiasme omarmen. Maar om dat te bereiken, moeten we bereid zijn hen uit te leggen wat ik hiervoor in het kort toegelicht heb. Het zijn zij niet die de zending hebben om de wereld te overheersen, zoals zij vandaag nog altijd denken, maar wel het Onbevlekt Hart van Onze-Lieve-Vrouw !

DE OORSPRONG VAN DE MENS AFREKENING MET TEILHARD DE CHARDIN

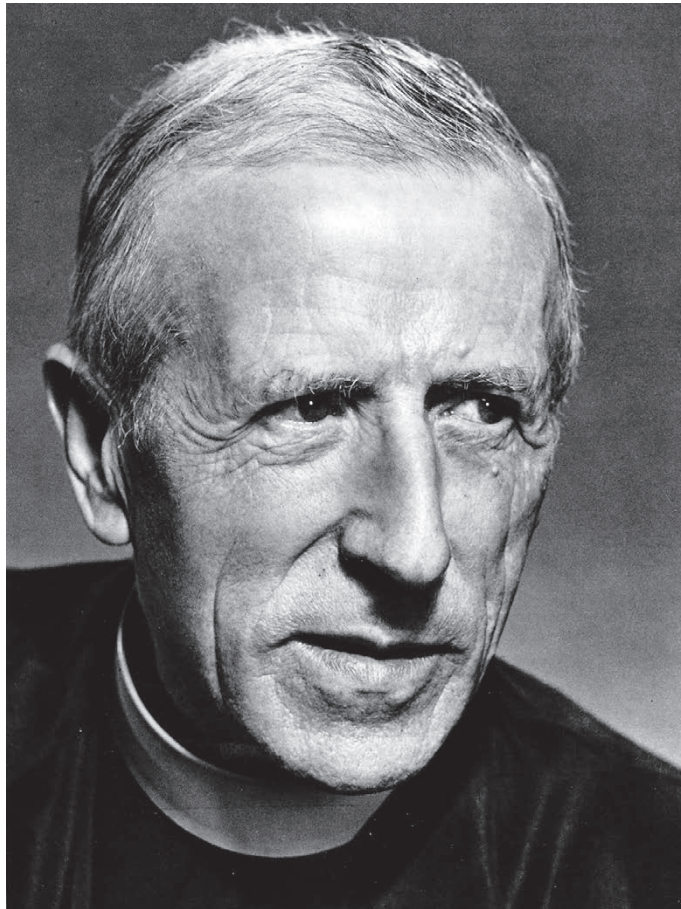
De materialisten verzekeren ons dat de kosmos sinds 15 miljard jaar uit *onvermijdelijkheid* in beweging is en dat sinds 3 miljard jaar op de planeet aarde *toevallig* het leven is verschenen, dat zich vervolgens vermenigvuldigd heeft en uiteindelijk de hele wereld heeft veroverd. *Toeval en onvermijdelijkheid* – « Le Hasard et la Nécessité » van Jacques Monod, een indertijd invloedrijk boek uit 1970 – domineren volgens de aanhangers van Darwin alles. Zij sluiten elke tussenkomst van een geestelijke, scheppende macht uit... Dat fundamentele vooroordeel van het atheïstisch materialisme loopt evenwel te pletter tegen het wezen dat al tienduizenden jaren lang spreekt, schildert, beeldhouwt, schrijft, zijn doden begraaft en zijn geloof uitdrukt: de mens.

MET het verschijnen van de mens hebben we *materiële bewijzen van de geest* en is twijfel niet meer mogelijk. Maar toch klampt de heersende wetenschap, of beter de darwinistische maffia, zich vast aan het axioma dat alles met de tijd, door toeval en noodzakelijkheid, enkel en alleen uit de materie is voortgekomen.

HET « SPIRITUALISME » VAN TEILHARD

Bepaalde atheïstische geleerden beseften echter dat ze het publiek niet konden blijven tevreden stellen met een dergelijk onwetenschappelijk standpunt. Om hoe dan ook God te ontvluchten, creëerden zij vage pantheïstische verzinsels: het Leven, de Geest, de Ziel van de wereld, de Evolutie. Gelijk wat, als het maar verspreid was in het heelal en in voortdurende en voortschrijdende beweging.

Van dat *spiritualisme* was de jezuïet Pierre Teilhard de Chardin (1881-1955) in zijn tijd de meest bekende vertegenwoordiger. Hij was als het ware de *missing link*, half-materialistisch en half-christelijk, die aan het atheïsme het noodzakelijk alibi heeft verschaft om toch niet het bestaan van een scheppende God te moeten erkennen. Hoe moet de overgang van materie naar leven verklaard worden? In zijn postuum verschenen werk *LE PHÉNOMÈNE HUMAIN* (1955) raadt Teilhard af om bij die onverklaarbare overgang metafysische vragen te stellen. Zijn pantheïstische evolutieleer ontslaat de materialistische wetenschappers ervan een beroep

De jezuïet Pierre Teilhard de Chardin (1881-1955)
een visionair of een ordinaire bedrieger?

te moeten doen op een eerste Oorzaak. Het is de kosmos die evolueert, de materie die steeds complexer wordt en meegesleurd wordt in haar zelfscheppende draaikolk... Hij heeft het over de *Noösfeer* die *geosfeer* en *biosfeer* verenigt naar het "punt Omega" toe... Modieuze prietpraat!

Van het begin tot het einde is Teilhard de Chardin het alibi van het militante atheïsme geweest, dat van hem handig gebruik gemaakt heeft en hem in het geheim verachtte. Wanneer hij vandaag nog van tijd tot tijd weer tevoorschijn gehaald wordt van onder het stof, dan is dat enkel om de echte wetenschap op een dwaalspoor te zetten en het echte geloof te

bedriegen. Het **materialistisch dogmatisme** heeft het perfect kunnen vinden met het **spiritualisme van Teilhard**, dat al even onwetenschappelijk is.

De zeldzame wetenschappelijke geschriften van de jezuïet, afgezien van zijn pantheïstische dromerijen, hebben hoofdzakelijk betrekking op twee paleontologische ontdekkingen die in hun tijd een aanzienlijk belang hadden: die van Piltdown in het begin van zijn carrière (1913) en die van Zhoukoudian op het einde (1924-1942). Het is merkwaardig dat beide vondsten achteraf bedrog bleken te zijn, zoals we hierna zullen zien...

Ik herhaal mijn uitgangspunt dat ik elke vorm van vaag spiritualisme verwerp als onwetenschappelijk: het is niets anders dan een troebele religiositeit ten

dienste van het atheïsme, waardoor de wetenschappers zich kunnen ontdoen van de waarheid van een scheppende God. Om tot die waarheid te komen, gaan we strikt wetenschappelijk te werk. Men moet ons authentieke fossielen tonen, spreken over vergelijkende paleontologie, biologie en embryologie: dat is de enige taal die wij willen horen in deze studie over de oorsprong van de mens.

« DE MENS STAMT AF VAN DE AAP »

De Zweedse geleerde Carl Linné schreef in 1758 de uitdrukking "homo sapiens", omdat hij het bestaan vermoedde van pre-hominiden, dierlijke wezens die dicht bij de mens stonden maar nog geen rede hadden. Charles Darwin echter lanceerde in 1871 de zo verderfelijke slogan dat *de mens afstamt van de aap*, in zijn tweede boek dat een buitengewone weerklank vond: *THE DESCENT OF MAN (De afstamming van de mens)*. Daarin schreef hij: « De mens is samen met andere soorten de mede-afstammeling van een of andere oude, uitgestorven vorm. » En verder: « De mens heeft een structuur die uiterst verwant is met die van de grote apen; hij heeft dus een reële verwantschap met hen, hij stamt af van een van hen. »

Dat is de onvermijdelijke conclusie van de evolutietheorie. Als gelijkenis afstamming (of verwantschap) inhoudt, dan stamt de mens af van de grote aapachtigen of is hij hun neef. Zo luidt de wereldwijd verspreide stelling van de moderne antropologie.

Door zijn geestelijke uitingen is de mens geen gewoon dierlijk wezen. Stamt hij niettemin af, door progressieve evolutie, van een dierlijke bron? Zeker, zeggen de atheïstische materialisten... want het is ondenkbaar, onmogelijk dat hij elders vandaan komt. Neen, antwoorden de fixisten of creationisten categoriek: hij is een schepsel van God, een lichaam gehaald uit het slijk van de aarde, een geest die voortkomt uit de goddelijke Adem. En wat de spiritualisten zoals Teilhard betreft: onmogelijk om daar iets duidelijk uit te halen.

Wij van onze kant willen de vraag echt wetenschappelijk beantwoorden, proefondervindelijk; wij willen de *documenten* onderzoeken alvorens een antwoord te geven. Daarom zijn we verplicht om eerst en vooral al het bedrog te ontmaskeren waarvoor de darwinisten verantwoordelijk zijn. Pas daarna kunnen we, op basis van *authentieke* fossiele resten, een ernstige hypothese opbouwen.

HET BEDROG VAN DE DARWINISTEN EN TEILHARD

Nadat Darwin besloten had dat de mens afstamt van de aap door langzame evolutie en natuurlijke selectie, gingen zijn leerlingen op zoek naar de "ontbrekende schakel", een wezen ergens tussen dier en mens dat het

onbetwistbaar bewijs zou leveren voor de overgang van het ene naar het andere. Men vond dus plots fossiele resten van « *pithecanthropi* », aapmens, half aap en half mens. Maar waren ze echt?

DE VALSE PITHECANTHROPUS VAN JAVA

In 1887 reisde de Nederlandse militaire arts Eugène Dubois naar Java in de overtuiging dat hij daar de "missing link" zou vinden, volgens de voorspellingen van de onfeilbare Darwin. Hij vond hem in 1891, noemde hem *pithecanthropus erectus* (rechttopstaande aapmens) en publiceerde er een rapport over in 1894.

Wat hij gevonden had, was een schedeldakje dat er als dat van een aap uitzag en waarvan hij het hersenvolume schatte op 850 cm³, ongeveer op gelijke afstand tussen dat van een chimpansee en een mens. Hij vond later ook een dijbeen waarvan duidelijk te zien was dat het toebehoord had aan een rechttop gaand wezen – maar zonder te zeggen dat hij dat op 15 meter van het schedeldakje gevonden had. Evenmin zei hij iets over de twee menselijke schedels van 1550 en 1650 cm³ die hij in de buurt aangetroffen had!

Het bedrog van Dubois (dat hij dertig jaar later toegaf) bestond er in om, uit evolutiefanatisme, een verband te leggen tussen het dijbeen van een moderne mens en het overblijfsel van een... gibbonschedel, alsof beide behoorden tot één en hetzelfde wezen. Het dijbeen hoorde natuurlijk bij de grotere schedels van echte mensen die op hetzelfde onderzoeksveld gevonden waren. De wetenschappelijke verklaring ligt voor de hand: tienduizend jaar geleden woonden op Java prehistorische mensen die jacht maakten op grote apen.

Het is dan ook lachwekkend bij de "grote" wetenschapper Jean Piveteau te lezen: « Een dergelijk samengaan bevestigt wat wij gezegd hebben over de anatomische transformaties bij alle mensachtigen: alle organen passen zich niet volgens hetzelfde ritme aan en de evolutie van de onderste ledematen ging sneller dan die van de schedel » (*Origine et destinée de l'homme*, 1973)!

Niettemin houden de paleontologen het bedrog

De fraude van Eugène Dubois: de combinatie van een apenschedel met een menselijk dijbeen werd voorgesteld als de « missing link ».

tot op vandaag vol door het fameuze dijbeen als illustratie te gebruiken voor het zogenaamde mense-lijke karakter van de *pithecanthropus*, tegenwoordig omgedoopt tot *homo erectus*. Want de internationale darwinistische maffia volgt twee wetten : geen kritiek op collega's en één front tegen de "klerikalen".

DE VALSE EOANTHROPUS VAN PILTDOWN

Op 18 december 1912 kondigde de *MANCHESTER GUARDIAN* de spectaculaire ontdekking aan van de "ontbrekende schakel" in Piltdown (Sussex), door Charles Dawson en Arthur Smith Woodward van het British Museum : de *eoanthropus Dawsoni*. Ze vonden een recent gebroken schedel zonder voorkant en een aapachtige onderkaak met twee tanden die versleten waren zoals bij mensen. De twee onderdelen pasten niet erg goed in elkaar, maar daar werd niet om gemaald. Het hersenvolume van 1070 cm³, volgens de inschatting van Dawson, maakte van de *eoanthropus* de gedroomde tussenschakel.

Dr. Arthur Keith uitte echter kritiek : hij bepaalde de herseninhoud op 1500 cm³ en vond dat de schedel geleek op die van een moderne Londenaar. De Franse geleerde Marcellin Boule vond dat de onderkaak die van een chimpansee was en dat ze niet overeenstemde met de schedel die duidelijk van een mens was. Keith vroeg andere elementen, bv. de hoektanden...

In 1913 verscheen de jonge jezuïet en paleontoloog Pierre Teilhard de Chardin in Piltdown. Hij was een goede vriend van Dawson, die over hem aan Woodward schreef : « *Op Teilhard kunnen we perfect rekenen* » (!). De Franse geestelijke onderwierp de site aan een grondig onderzoek en vond, wonder boven wonder, de hoektand waarnaar zo uitgekeken werd ! Verder ontdekte hij primitieve werktuigen en 18 fossielen van dieren die 500.000 jaar oud waren. Zo nam de aapmens van Piltdown zijn plaats in als een van de meest overtuigende bewijzen van het feit dat de mens afstamde van de aap.

Tot in 1953. Toen wezen twee testen met fluor uit dat de resten van Piltdown slechts vijftigduizend jaar oud waren. Er kwam een zorgvuldig onderzoek : de halve schedel bleek van een neanderthaler te zijn en was kunstmatig gebroken ; de onderkaak was van een moderne aap. De tand van Teilhard was afgevijld om alles bij elkaar te doen passen en de verschillende beenderen waren chemisch bewerkt om ze ouder te doen lijken. De andere vondsten kwamen van elders. Het British Museum bracht verslag uit van de fraude, waarop een grote stilte intrad. Teilhard de naïeveling (of de vervalser ?) had ondertussen wel de reputatie verworven van een internationaal gerenommeerd paleontoloog ; vreemd genoeg verloor hij door de hele zaak niets van zijn prestige.

DE VALSE SINANTHROPUS VAN ZHOUKOUHDIAN

Pater Emile Licent, een groot wetenschapper en een diepgelovig man, ontdekte in 1912 de paleontologische site van Zhoukoudhian, bij Beijing,

EEN MODEFENOMEEN

Teilhard, die overleed in 1955, groeide in de jaren van het Tweede Vaticaans Concilie (1962-1965) uit tot een cultfiguur. Veel progressisten zagen hem als een visionair omdat hij het geloof zogezegd een nieuw elan had gegeven door het met de moderne wetenschap te verbinden.

De theorieën van de jezuïet draaien vooral rond het *psychisme* van de materie : alle verschijnselen in de wereld herbergen volgens hem een psychisch element, dat de stuwende kracht zou zijn van de evolutie en tot drie "geboorten" heeft geleid : de kosmogeenese (het ontstaan van het heelal), de biogenese (de mutatie van levenloze tot levende stof) en de noögenese (de mutatie van het dierlijke naar het menselijke).

Wetenschappelijk kan men die denkbeelden bezwaarlijk noemen. Levenloze stenen die zomaar "muren" naar levende planten en dieren ? Een dier zonder geest dat geleidelijk evolueert naar een mens die met een geest begiftigd is ? Stellingen die een katholieke geestelijke onwaardig zijn en van hem een meeloper met het materialistisch darwinisme maken.

Na het Concilie geraakte het "nieuwe" van Teilhard snel uit de mode. Vandaag is hij volledig vergeten.

en begon die te exploreren. Kort daarna werd hij opzijgeschoven door een internationale ploeg die zwaar gesubsidieerd werd door de *Rockefeller Foundation*. Teilhard wordt er in 1924 naartoe gestuurd als "waarnemer". Dat komt goed uit, want zijn modernisme verwekt schandaal en heeft hem tot *persona non grata* gemaakt aan het Parijse *Institut catholique*.

In 1922 vinden leden van het internationaal team in Zhoukoudhian twee tanden, die ze laten onderzoeken door een wetenschapper die hoogleraar is aan het medisch instituut van Beijing : de Canadees Davidson Black. Hij schrijft ze toe aan een « *minderwaardige mensachtige* » die hij de naam *sinanthropus pekinensis* geeft. In 1929 ontdekt men talrijke gebroken schedels met een opvallende hersencapaciteit, die Teilhard « *aapachtig* » noemt ; er zijn geen sporen van werktuigen of vuur. Black is intussen aangesteld tot coördinator van de opgravingen. Hij rapporteert de vondsten in *PALEONTOLOGIA SINICA*, maar maakt eigenaardig genoeg geen melding van een opmerkelijke eigenschap van alle schedels : ze vertonen bovenaan een gat, dat er duidelijk in gemaakt is om de hersenen eruit te halen.

Vervolgens graaft men de resten op van een enorme "keuken" met schedels van « Pekingmensen » vermengd met beenderen van verschillende diersoorten ; er liggen ook zo'n tweeduizend gepolijste stenen. Marcellin Boule heeft onmiddellijk door hoe de vork in de steel zit : « *We hebben hier te maken met een jager, een echte mens van wie we de typische werktuigen – de gepolijste stenen – teruggevonden hebben en die van de sinanthropus*

« THE PILTDOWN MEN »

(John Cooke, 1915), met bovenaan rechts Charles Dawson en Arthur Smith Woodward. Tegen de muur hangt het onvermijdelijk portret van "peetvader" Darwin.

zijn slachtoffer maakte : die laatste was dus niet de koning van Zhoukoudhian, maar het wild waarop de ware vorst van deze plek jacht maakte » (1934). Zijn uitleg is de evidentie zelf.

Teilhard van zijn kant neemt in de *REVUE DES QUESTIONS SCIENTIFIQUES* een heel ander standpunt in : hij schrijft de *sinanthropus* een grote hersencapaciteit toe, maakt van hem de maker van de keuken en promoveert hem bijgevolg tot *homo faber*, die het vuur beheerst en stenen kan bewerken. Hij eindigt zijn artikel vijf maanden later, in 1933, met de aankondiging dat er net opnieuw een grote ontdekking in Zhoukoudhian is gedaan : de Chinees Pei Wenzhong heeft drie niet verminkte schedels van volwassenen blootgelegd en voor de eerste keer ook dijbenen en andere onderdelen van een tiental skeletten. Teilhard verklaart dat het om exemplaren van de *homo sapiens* gaat, maar beweert dat ze op een andere plaats dan de "keuken" gevonden zijn. Een vage, bedrieglijke uitleg die niettemin tot op vandaag evangelie is !

Op 15 maart 1934 sterft Black plotseling te midden van zijn fossielen. De joods-Duitse paleontoloog Franz Weidenreich volgt hem op. Merkwaardig : hij bewaart het stilzwijgen over het tiental skeletten van de *homo sapiens* die in 1933 gevonden zijn. Hebben Pei en Teilhard ze voor hem verborgen gehouden ? Wie bedriegt wie ? Pas in 1939 spreekt Weidenreich over het bestaan ervan, maar hij zegt dat ze ontdekt zijn in de bovenste laag van Zhoukoudhian, dus niet samen met de *sinanthropen*.

Het is duidelijk dat al die "wetenschappers" zich in bochten wringen om hoe dan ook hun aapmens te redden. In 1945 geeft Weidenreich eindelijk de waarheid toe, ondanks de ontkenningen van Teilhard : de tien skeletten van de *homo sapiens* werden wel degelijk ontdekt vlakbij de *sinanthropen*.

De ware toedracht is eigenlijk heel simpel. Nadat de *sinanthropus pekinensis*, een aapachtige, honderduizenden jaren vreedzaam in China geleefd had, verschenen plots vertegenwoordigers van de *homo sapiens*. Zij vestigden zich in de grotten van Zhoukoudhian en vervaardigden er werktuigen en wapens waarmee zij op jacht gingen, want zij waren dol op de apenhersenen. Een groep van die moderne mensen was bezig in hun "keuken" toen ze plots verrast werden door de instorting van hun grot ; die verpletterde mensen en hun dierlijke buit werden samen teruggevonden in 1933 !

Maar ondertussen heeft Weidenreich door een kunstenares een zo gezegd "model" van een vrouwelijk

Homo erectus Pekingmänniska

Så här kan Pekingmänniskan (kallas ibland Sinanthropus) ha sett ut.

De "reconstructie" van de *sinanthropus pekinensis*, gevonden in Zhoukoudhian (China), is pure volksverlakerij. In werkelijkheid ging het om aapachtigen waarop door vertegenwoordigers van de *homo sapiens* jacht gemaakt werd.

ke *sinanthropus* laten vervaardigen : een dierlijk uitzijende vrouw die hij Nelly noemt en die een tussenstadium tussen mens en aap moet voorstellen. Wanneer de Japanners in 1940 in China binnenvallen, dient Weidenreich het land te verlaten. En de fossielen ? Die gaan verloren, niemand weet hoe en iedereen geeft zijn eigen verklaring. Hebben de Amerikanen ze meegenomen ? De Japanners ? Of waren ze aan boord gebracht van een cargo die nadien getorpedeerd is ? Mysterie... Het is nochtans heel goed mogelijk dat de vervalsers van de chaos gebruik gemaakt hebben om al het bewijsmateriaal te doen verdwijnen.

Dat belet alle natuurhistorische musea ter wereld niet om *afgietsels* van de « Pekingmens » tentoon te stellen en te beweren dat het om een dierlijke voorouder van de mens gaat, die al werktuigen vervaardigde, het vuur beheerste en sacrale maaltijden aanrichtte waarbij hij in een « *metafysische roes* » de hersenen van zijn soortgenoten verorberde ! Met dank aan het geld van de *Rockefeller Foundation* en de maçonnieke Unesco.

Het eindoordeel over Teilhard de Chardin laten we uitspreken door Rev. Patrick O'Connell, auteur van een boeiend boek met de titel *SCIENCE OF TODAY AND THE PROBLEMS OF GENESIS* (1963, heruitg. 2009) : « Hij was gewoon een kind dat nooit volwassen geworden is. Hij bezat een schitterende kennis van alle technische termen gebruikt door de geologen en de paleontologen, maar dat was alles. Wat tragisch is, dat is dat de absoluut waardevolle opinies van zo'n man het onderricht van eminente katholieke geleerden beïnvloed hebben » (p. 91).

BIOLOGISCHE EVOLUTIE JA, PSYCHISCHE EVOLUTIE NEEN

Is alles in de paleontologie dan fraude ? De (overwegend protestantse) fixisten, zoals Patrick O'Connell, hebben de bedrieglijke praktijken waarover we hierboven spraken grondig uitgespit. Ze baseren zich er op om elke vorm van evolutie te verwerpen en hun fundamentele stelling kracht bij te zetten : dat de mens rechtstreeks geschapen is door God uit het slijk van de aarde, volgens de letter van de Bijbel. Ze riskeren echter het fanatisme van de darwinistische materialisten te beantwoorden met een gelijkaardig fanatisme... dat de echte wetenschap even goed geweld aandoet !

De échte teruggevonden beenderen – denken we aan *Lucy*, ontdekt in 1974 in Ethiopië en op dat ogenblik het meest volledige skelet van een menselijke voorouder dat ooit ontdekt werd – liggen niet : men hoeft ze slechts in alle objectiviteit te bestuderen en te vergelijken om te besluiten dat er wel degelijk over een *evolutie* kan gesproken worden, een onafgebroken ontwikkeling van een stam (*phylum*) van primaten naar de menselijke vorm toe.

Maar waarom hebben de wetenschappers zich daartoe niet beperkt ? Waarom willen zij mordicus niet-mensen *vergeestelijken* en waarachtige mensen *verdierlijken* ? De enige juiste oplossing van het probleem is volgens ons een *gemengde* oplossing : continuïteit én nieuwigheid, evolutie én schepping !

De Franse paleontoloog Camille Arambourg (1885-1969) publiceerde ooit een artikel onder de titel : *De stand van onze kennis over de oorsprong van de mens* (*ANNÉE BIOLOGIQUE*, deel 23, p. 303). Ondanks het verplichte darwinistisch karakter ervan kunnen zijn besluiten als basis dienen voor een eerlijke discussie. De essentie luidt als volgt :

1° De mensheid heeft zich progressief verwijderd van de stam die alle primaten gemeenschappelijk hebben via een reeks opeenvolgende stadia die elke keer “menselijker” en minder aapachtig waren. Elk van die stadia heeft gedurende een bepaalde periode de aarde gedomineerd.

2° De verschillende “industriële” stadia – industrieel verwijst hier naar de gebruikte werktuigen – die met die menselijke stadia gepaard gaan, stemmen overeen met de verschillende stappen van een toenemend psychisme.

3° Niettemin bestaat er binnen elk stadium een zekere marge van variabiliteit : er kunnen zich overgangsvormen voordoen van het ene naar het andere stadium. Bij de Neanderthalers bv. vinden we extreme verschillen tussen wezens die neigen naar de homo sapiens en andere die duidelijk herinneren aan pre-hominiden.

4° Zowel op fysisch als op industrieel (en bijgevolg psychisch) vlak vertoont de evolutie die leidt van primitieve naar moderne types een voortdurende versnelling. De *Australopithecus* komt in beeld bij het begin van het Pliocene, 25 of 30 miljoen jaar geleden ; de *pre-hominiden* zouden verschenen zijn op het einde van het Pliocene, ongeveer 1 miljoen jaar geleden ; de *homo sapiens fossilis*, opgedoken in de laatste ijstijd, zou slechts een bestaan van 100.000 jaar gekend hebben en de moderne rassen zijn er sinds 15.000 jaar [de hedendaagse paleontologen geven andere cijfers, maar het gaat hier om het beginsel van de versnelling van het proces – nvdr].

5° Aan het begin van elk van die menselijke stadia vinden we een overvloed aan uiteenlopende vormen waarvan de meeste vroegtijdig afsterven ; slechts een klein aantal of zelfs maar één vorm zet het evolutieparcours verder. We kunnen dat vaststellen bij het onderzoek van de fossiele resten, meer bepaald de schedels die we teruggevonden hebben.

Tot daar Arambourg. Wij, die “finalisten” zijn en ruimte laten voor een door de Schepper geleide evolutie met een bepaald doel (*finis* in het Latijn) voor ogen, stellen vast dat er werkelijk sprake is van een opgang naar de mens toe. De *authentie-*

ke fossiele resten waarover wij vandaag beschikken, en het zijn er zeer veel, laten volgens mij niet toe aan die anatomische evolutie en continuïteit te twijfelen. Maar dat er tegelijkertijd een *psychische* evolutie zou geweest zijn is een heel ander verhaal. Een langzaam, haast onmerkbaar aan de dag treden van de geest is een verzinsel van het darwinisme.

DE INTUÏTIE VAN WALLACE

Alfred Russel Wallace (1823-1913), een tijdgenoot van Darwin van wie het genie misschien wel superieur was aan dat van zijn landgenoot, maar die niet kon rekenen op evenveel maçonnieke steun, had een ingeving die in het kader van deze studie van het grootste belang is.

« In 1889, na dertig jaar van debatten en discussies rond de darwiniaanse theorie over de oorsprong van de mens, werd een boek gepubliceerd door Alfred R. Wallace, de man die samen met Darwin de visie over de evolutie door natuurlijke selectie ontwikkelde: *DARWINISM*. In dat werk deed hij twee dingen: hij versterkte de argumenten ten gunste van de evolutie door natuurlijke selectie én hij ontken- de het feit dat die evolutie door natuurlijke selectie de oorsprong kan verklaren van de verstandelijke, morele en sociologische mogelijkheden van de mens. Wallace onderscheidde de “homo sapiens” dan ook sterk van de andere levende wezens vanuit het stand- punt van hun oorsprong.

« Vanaf de publicatie van *THE DESCENT OF MAN* vonden er heftige debatten plaats tussen hen die de mens *helemaal buiten* het kader van de evolutie wilden plaatsen en zij die hem *helemaal binnen* dat kader wilden plaatsen. Wallace vond dat de bewijzen voor de oorsprong van de *biolo- gische* mogelijkheden van de mens in de lijn van de primaten goed waren, maar dat zijn *morele en intellectuele* natuur niet kon verklaard worden door die afstamming. Psychosociaal gesproken, oordeelde hij, ligt de oorsprong van de mens

In 1974 werden in de zgn. Afardriehoek in Ethiopië 52 beenderresten ontdekt van een wezen dat “Lucy” gedoopt werd (officieel: *australopithecus afarensis*). Dit skelet bewijst dat er inderdaad sprake is van een biologische evolutie van een stam van primaten naar de mens toe, ondanks de ontkenningen van de fixisten die er slechts een aap in willen zien.

en al veel nobeler, vergeten we dat niet, dan het slijk van de aarde. Het is ook het best voorbe- schikt om de plaats, het werktuig, het “schrijn” van de geest te zijn.

Er zijn andere mensen die integendeel de ge- dachte aan een discontinuïteit, een breuk tussen dier en mens niet kunnen slikken. Het is niet moeilijk te raden vanuit welke vooroordelen, of beter gezegd vanuit welk fanatisme, ze dat doen; ze willen alles herleiden tot de materie die blind en onafgebroken evolueert, om God te ontkennen en zijn sublieme schepping: de met een geest begiftigde mens.

De oplossing van het probleem – een echt wetenschappelijke oplossing, zonder a priori's dus

gedeeltelijk *buiten* het feit van de evolutie » (R. Nogard O.P., *Science de l'Evolution*, p. 127).

Wallace besloot dat er sprake zou kunnen zijn van het ingrijpen van een ho- gere intelligentie, wat voor Darwin en zijn medestan- ders natuurlijk taboe was. Maar de intuïtie van Wal- lace zet ons op het juiste spoor: er kan gerust sprake zijn van een biologische af- stamming van de mens van grote zoogdieren, als men maar erkent dat de geest hem uniek maakt en dat die geest *geen* product van de evolutie is. Het gaat om iets totaal nieuws, een echt on- overbrugbaar verschil tussen mens en dier. De darwinis- tische theorie van het lang- zame aan de dag treden van de mens houdt geen steek. We moeten integendeel uit- gaan van een bruuske vari- atie die van een aapmens een echte mens gemaakt heeft door de instorting van een geest.

EEN AANVAARDBARE THEORIE

Er zijn mensen die de ge- dachte aan een biologische continuïteit tussen het dier en de mens afstotelijk vin- den. Alsof de mens niet tot de dierlijke soort behoort, alsof een dier in zich iets vuils en onwaardigs zou heb- ben. Het dier is volmaakter

– moet tussen beide onwetenschappelijke standpunten in liggen.

« De verwantschap tussen de mens en de grote Afrikaanse apen is bijna even belangrijk als die tussen paarden en zebra's en belangrijker dan de verwantschap tussen vossen en honden... De mens en de chimpansee hebben 99 % van hun genetisch materiaal gemeenschappelijk » (Sherwood Washburn in *The Evolution of Man*, 1978).

Als men de genetische identiteitskaart van een chimpansee confronteert met die van een mens, komt men tot merkwaardige vaststellingen. De chimpansee heeft 24 paar chromosomen, de mens 23. Hun vergelijking, paar per paar, levert acht verschillen op die overigens tussen de twee soorten een niet te overschrijden genetische barrière vormen. Hoe onwrikbaar die genetische paspoorten ook lijken, toch kunnen er bij de reproductie bepaalde wijzigingen optreden: om de ID-kaart "chimpansee" te veranderen in een ID-kaart "mens" zijn er slechts 9 mutaties nodig.

Ik ben geneigd Hugues de Nanteuil te volgen in zijn heel eenvoudig en pretentieloos werkje: *Sur les traces d'Adam. Nouvel aperçu sur les origines de l'homme* (Spes, 1968). Daar waar de meeste schitterend geïllustreerde en peperdure boeken in wezen atheïstisch en fanatiek zijn, geeft dit werkje blijk van christelijk geloof en een open geest zonder taboes. Ik citeer wat de auteur schrijft en permitteer me enkele termen te veranderen om zijn biologie te actualiseren:

« Mutaties doen zich klaarblijkelijk veel gemakkelijker voor op een embryo dan op een organisme, dus eerder vóór dan na de geboorte, waaruit volgt dat de mutatie erfelijk moet zijn en niet accidenteel.

« De enige manier om de twee problemen tegelijk op te lossen – één enkele mutatie op één enkel embryo, maar ook een veelheid aan gelijktijdig levende wezens om zichzelf op te voeden en zich een nakomelingschap te geven – is uit te gaan van de geboorte van een koppel identieke tweelingen, een mannetje (jongetje) en een vrouwtje (meisje). Als tweeling zouden ze dan voortkomen uit dezelfde, door de mutatie gekenmerkte eicel. Als koppel zouden ze voor een afstamming kunnen zorgen » (p. 167).

Deze eenvoudige en elegante hypothese krijgt steun van de celbiologie. Een bevruchte eicel van een mensachtige zou op een bepaald moment de noodzakelijke ultieme mutaties van haar chromosomen gekregen hebben. In het eerste stadium van de ontwikkeling van die eicel zouden er vervolgens twee embryo's ontstaan zijn, waarbij een van de twee het geslachtschromosoom Y (eigen aan de man) verloor; dat de twee personen van een eeneiige tweeling verschillend van geslacht zijn, komt wel meer voor. Zo werden dan de

tweelinglichamen gevormd van de eerste man en de eerste vrouw, *zijn zus-en-bruid, uit hem genomen*, aan wie nog enkel de adem van de Geest ontbrak om de gaven van intelligentie, affectiviteit en vrijheid te ontvangen die de echte kenmerken zijn van een menselijk wezen.

Daarna moest dat mensenpaar, om te kunnen denken en handelen, nog een taal leren. Dr. Pierre-Paul Grassé heeft het bewezen: het is door de taal dat de vorming van de hersenen voltooid wordt en dat de menselijke intelligentie zich bevrijdt van de biologische conditionering. Ook de hierboven aangehaalde Sherwood Washburn (nochtans een darwinist) wijst op de sleutelrol van de taal: « Het woord onderscheidt de mens meer dan wat ook van de andere dieren. Spijtig genoeg [...] blijft de oorsprong van het woord een mysterie. Er is geen enkel bewijs van de aan- of afwezigheid ervan bij de fossielen. Toch geeft de archeologische documentatie enkele aanwijzingen. De fenomenen die wij waarnemen gedurende de laatste veertigduizend jaar van de prehistorie kunnen in gang gezet zijn door de ontwikkeling van het woord. Het verschijnen van een toegenomen capaciteit om verbaal te communiceren kan de gave [sic!] geweest zijn die geleid heeft tot de buitengewone expansie van de moderne mens, homo sapiens-sapiens » (op. cit., p. 106).

De gave... van wie? Onwillekeurig denk ik aan het charmante beeld uit het boek Genesis: Jahweh-God die « in de koelte van de middag » (3, 8) in de tuin rondwandelde en alle dieren « naar de mens voerde om te zien hoe hij ze noemen zou » (2, 19).

Het ontstaan van de taal heeft echter niets te maken met de biologische ontwikkeling, maar met de psychische. De gave van de rede was ervoor nodig of anders gezegd: de schepping van de menselijke geest, de grote « goddelijke verrassing »!

« De versnelling van de menselijke geschiedenis », schrijft Washburn, « kan niet beter geïllustreerd worden dan door de veranderingen van de laatste tienduizend jaar te vergelijken met het weinige dat zich in de loop van de vier miljoen jaren daarvoor heeft voorgedaan. » Nanteuil denkt er precies hetzelfde over. Die *acceleratie* spreekt boekdelen: vanaf het ontstaan van de kosmos (15 miljard jaar geleden?) en vervolgens de biosfeer (vier miljard jaar geleden?) evolueert alles in de richting van de Mens. De materialisten willen het niet zien, maar wie de zaken objectief en onbevooroordeeld bestudeert, kan alleen maar getroffen worden door de *finaliteit* die onmiskenbaar aan het werk is. En wie finaliteit zegt, die spreekt over een superieure Geest die alles leidt: God.

abbé Georges de Nantes, mei 1981

COMMENTAAR OP HET EVANGELIE VAN SINT-JAN

17. HET VERHOOR VAN JEZUS

NA zijn arrestatie wordt Jezus overgebracht naar het paleis van hogepriester Annas, de schoonvader van Kajafas. De synoptici vertellen daar niets over; Sint-Jan verhaalt het gebeuren parallel met de verloochening door Petrus.

^{18, 15} *Simon Petrus en een andere leerling waren Jezus gevolgd.* Die "andere leerling" is zonder twijfel "de leerling die Jezus liefhad", de evangelist zelf. *Deze leerling nu was met de hogepriester bekend; hij ging met Jezus de voorhof van de hogepriester binnen, terwijl Petrus buiten aan de deur bleef staan.* Gedurende heel het verloop van de Passie gaat Johannes overal ongestoord binnen. Dat mag ons niet bovenmate verwonderen, want hij is een leerling van Sint-Jan de Doper die zelf uit een priesterlijke familie stamde (Lc 1, 5) en bij wie priesters en levieten uit de Tempel onderzoek kwamen doen (Jo 1, 19).

¹⁶⁻¹⁷ *Nu kwam echter de andere leerling, die met de hogepriester bekend was, naar buiten, sprak met de deurwachteres en bracht Petrus naar binnen. Maar het dienstmeisje, de deurwachteres, zei tot Petrus: "Zijt gij ook niet een der leerlingen van die man?" Hij zei: "Neen."*

Petrus heeft niet goed begrepen wat Jezus hem in de hof van Olijven opgedragen heeft, toen Hij hem beval het zwaard terug in de schede te steken. De onstuimige apostel had zijn zwaard getrokken in een moedige maar onbezonnen reactie: hij misken- de toen totaal de koninklijke weg van het verlossend offer die zijn Meester ging inslaan. Alsof het hem, de leerling, toekwam om Jezus te redden! Hij heeft echter beloofd Hem te volgen tot aan de dood en hij houdt dus woord. Of beter: hij volhardt in zijn aanmatiging. Toch volstaat het dat een deurwach- ster hem aanspreekt om hem tot verloochening te brengen, opdat hij uiteindelijk zou begrijpen dat hij slechts zwakheid en lafheid is en dat alleen Jezus de wereld zal redden door de beker van zijn Vader te drinken (18, 11).

¹⁸ *Daar het koud was, hadden de knechten en trawanten een kolenvuur aangelegd en stonden zich te warmen. Ook Petrus stond zich bij hen te warmen.* De statische houding van de wachters en Petrus bij het vuur dient als achtergrondtafereel voor de confrontatie tussen Jezus en Annas die ondertussen in het paleis plaatsheeft.

PETRUS VERLOOCHENT ZIJN MEESTER.
Schilderij door Caravaggio uit 1610.

¹⁹ *De hogepriester ondervroeg Jezus nu over zijn leerlingen en over zijn leer.* Het is een ondervraging die geen enkele wettelijke waarde heeft, vermits het Kajafas is die dat jaar de opperste magistratuur uitoefent en niet Annas. Het is een “mondain” gesprek dat de machtige hogepriester met Jezus wil aangaan, « onder vrienden », zoals Thomas Cromwell zal zeggen wanneer hij Thomas More in de gevangenis van de Tower bezoekt. Maar het is een ijdele poging om aan de gevangene een of andere compromitterende bekentenis of een moment van zwakte te ontlokken...

²⁰⁻²³ *Jezus antwoordde hem : “Ik heb openlijk tot de wereld gesproken. Ik heb altijd in de synagoge en in de Tempel geleerd, waar alle Joden samenkomen, en nooit heb Ik iets in het geheim gezegd. Wat ondervraagt ge Mij ? Ondervraag hen die gehoord hebben wat Ik tot hen heb gesproken. Zie, zij weten wat Ik gezegd heb.”* Jezus wil zich niet laten verrassen. Overigens is heel zijn openbaar leven niets anders geweest dan een lang proces dat Hij in alle openheid volgehouden heeft tegenover de joodse gezagsdragers, waarbij Hij een beroep deed op het getuigenis van de Doper en meer nog op dat van zijn Vader en de werken die deze aan zijn Zoon opdroeg. Het antwoord van Jezus aan Annas sluit de instructie van dat proces bij de Joden af. En het oordeel ligt in het serene antwoord van Jezus op de kaakslag die Hij krijgt van de knecht : *“Als Ik verkeerd heb gesproken, bewijs dan dat het verkeerd was ; maar heb Ik goed gesproken, waarom slaat ge Mij dan ?”* Een onsterfelijk woord, van een soevereine majesteit, dat de knecht én zijn meester oordeelt.

²⁵⁻²⁷ Terwijl Jezus zichzelf volkomen meester is en enkel heiligheid en gerechtigheid uitstraalt, gaat Petrus verder met Hem te verloochenen : een tweede keer, een derde keer, tot er *aanstonds een haan kraaide*.

Annas stuurt Jezus, nog altijd geboeid, naar hogepriester Kajafas. Over de zitting van het Sanhedrin spreekt Sint-Jan verder niet, want die is voldoende bekend uit het relaas dat de synoptici ervan gegeven hebben. Alles is gezegd, vermits de beslissing om Hem te doden reeds vroeger door de joodse gezagsdragers genomen is (11, 49-53). En eigenlijk hebben zij zich door dat vonnis zelf geoordeeld en veroordeeld. Alle aandacht gaat daarom naar de verschijning van Jezus voor de Romeinse procurator.

²⁸ *Nu leidden ze Jezus van Kajafas naar het rechtshuis [praetorium] ; het was nog vroeg in de morgen.*

Het is de ochtend van donderdag 6 april van het jaar 30, vlak na de nachtelijke bijeenkomst van het Sanhedrin, zoals Annie Jaubert afdoende bewezen heeft. *Zelf traden zij het rechthuis niet binnen, om zich niet te verontreinigen en het pascha te kunnen eten.* Dat is het toppunt ! Want het is Jezus die zich “bezoedelt” door binnen te gaan in het praetorium van de heiden Pilatus, terwijl de misdadige Joden zich “zuiver” wanen en met een gerust geweten hun paasmaal gaan eten !

²⁹⁻³⁰ *Daarom kwam Pilatus naar buiten en sprak tot hen : “Welke aanklacht brengt gij in tegen deze man ?”* Door naar buiten te komen moet Pilatus het hoofd bieden aan het tumult van de krachten die tegen Jezus ontketend zijn om Hem te doen sterven. *Ze antwoordden hem : “Zo Hij geen boosdoener was, zouden wij Hem niet aan u hebben overgeleverd.”* Jezus een boosdoener ? De leugen is monsterlijk en wordt nog zwaarder door hun nauwelijks verhulde minachting voor de Romeinse rechtspraak : ze willen daar helemaal geen beroep op doen, want ze zijn al vastbesloten Christus ter dood te brengen en gebruiken de vertegenwoordiger van de keizer om hun vonnis uit te voeren. Jezus is al op voorhand veroordeeld.

³¹⁻³² *Pilatus sprak tot hen : “Neemt gij Hem zelf en vonnist Hem volgens uw Wet.” De Joden zeiden hem : “Wij hebben het recht niet om iemand te doden.”* Zo zou het woord worden vervuld dat Jezus gesproken had toen Hij te kennen gaf wat voor dood Hij zou sterven. Wij hebben gezien dat Jezus tot driemaal toe aangekondigd heeft dat Hij « opgeheven » moet worden – onder verstaan : op een kruis – om alles tot zich te trekken (3, 14 ; 8, 28 ; 12, 32). Vanaf het begin wist Hij dus dat Hij zou lijden en sterven op het Kruis. De valsheid van de Joden dient bijgevolg tot de vervulling van het goddelijk plan. Heel de duur van de Passie blijft Jezus meester van zijn eigen leven : *“Niemand neemt het Mij af, maar Ik geef het uit Mijzelf”* (10, 18).

³³ *Nu ging Pilatus weer het rechthuis binnen.* De Romein keert zich af van de vijandige wereld en wordt nu geconfronteerd met het mysterie van Jezus, een geheim dat de wereld niet kan bevatten (cf. 8, 14 ; 14, 17). Toch geeft Jezus deze heiden er de schitterende openbaring van. En de apostel Johannes is nog altijd aanwezig, om alles te zien en te horen, als een duif die overal binnenvliegt.

[woordt vervolgd]

abbé Georges de Nantes, februari 1998

Nederlandstalige uitgave van *Il est Ressuscité ! La Contre-Réforme Catholique au XXIe siècle.*

Stichter : † Abbé Georges de Nantes.

Hoofdredacteur : Broeder Bruno Bonnet-Eymard, Maison Saint-Joseph, F-10260 Saint-Parres-lès-Vaudes.

Verantwoordelijke uitgever : A. Van der Schraelen, Heideweg 14, B-2980 Zoersel.

Abonnement voor binnen- en buitenland: € 15. Steunabonnement : vanaf € 20.

Rekening 000-3302057-80. IBAN : BE47 000 3302057 80. BIC : BPOTBEB1.

Internet : <http://nl.crc-resurrection.org/> – E-mail : hij.is.verrezen@gmail.com